

Soluții la solicitudini solidare

– extrase –

PERSONAJELE: – LINA
– TONY
– MONA

SCENA 1 (*Lina, Tony*)

LINA: Mă bucur că te cunosc. Mona mi-a cerut asta. Îmi pare rău c-a trebuit s-o amânăm de-atâtea ori.

O iubesc tare mult.

A insistat să te cunosc. Mi-a vorbit de tine din prima clipă. Și eu voiam să te cunosc. E tare îndrăgostită de tine.

Nu știu din ce motiv a insistat atât de mult să te-ntâlnesc. Poate vrea să împărtășească sentimentele ei pentru tine cuiva în care are încredere. Asta trebuie să fie.

Mi te-a descris de-o mie de ori. Cred că nu corespunzi întru totul descrierilor ei. Cred că ești mai bun. Nu știu dacă ți-a vorbit despre mine. Precis a făcut-o. N-am habar ce ți-a spus. Pot doar să-mi închipui. Mai bine nu. Suntem prietene foarte apropiate. Nici ea, nici eu n-avem alte prietene mai apropiate. Ne spunem totul una alteia. Știu toată viața ei și ea pe-a mea.

Mi-a spus totul despre relația voastră. Nu vrea să te piardă. O ține întruna cu asta. Că nu poate exista fără tine și se teme să nu te piardă. Nu știu de unde-i vine teama asta. Poate tu i-o provoci fără să vrei. Sau o faci dinadins. Poate e iubirea nebună ce ți-o poartă. Patima ei. Cred că de-aia a ținut morțiș să te vâd. Ca să-și astâmpere temerile. De la întâlnirea noastră așteaptă o confirmare a sentimentelor tale față de ea. Dragostea ta. Dorința ta.

Sper că o să fii și mai atașat de ea după-ntâlnirea noastră. Poate.

O înțeleg. Înțeleg cum gândește.

Nu ești omul care i se potrivește. Sunt sigură că nu ești. Mi-am dat seama de cum te-am văzut. De cum ai intrat și te-am văzut, am înțeles că nu ești omul care i se potrivește Monei.

Cred că trebuie să pleci din viața ei. Dacă rămâi, îi faci un mare rău. Trebuie să pleci.

E tare-ndrăgostită Mona, dar a făcut o mare greșeală. Și n-a înțeles dimensiunea acestei greșeli. Să n-o mai vezi. Să nu mai apară în fața ei. Dispari din viața ei.

SCENA 2 (*Tony, Mona*)

TONY: Nu mi-a făcut deloc o bună impresie. Abia așteptam să plec. Din prima clipă când am văzut-o mi-am dat seama. Niciodată nu m-am simțit atât de prost. Din prima clipă mi-a inspirat ceva rău. O răutate îngrozitoare. De parcă m-ar fi cunoscut și m-ar fi urât de mult timp.

Nu știu din ce motiv, dar sunt sigur că nu mă-nșel. Mă urăște. Sunt sigur de asta. Mi se pare tare urâtă.

Cum am ieșit în stradă, am vomat. Cât timp îmi vorbea, îmi venea să vomit, dar m-am abținut. M-a-mbolnăvit.

N-am mai văzut o femeie atât de urâtă.

Am umblat multă vreme pe străzi fără să știu pe unde merg. Eram tare scârbit. De parc-aș fi înghițit cine știe ce porcărie. Mi-au trebuit multe ore să-mi revin.

Nu vreau s-o mai văd.

Mi-a inspirat ceva foarte rău. Mă privea-ntr-un fel de parcă mi-ar fi spus: „Ești un nimic”. Niciodată n-am văzut atâta dispreț într-o privire. Și-atâta aroganță pe buze. M-a făcut într-adevăr să mă simt un nimeni. În felul în care mă privea mă năucea. Nu știu de ce. O voia însă, asta voia, să mă facă să mă simt un nimic, un nimeni.

Credeam că acolo pe loc, în fața ei, o să-nnebunesc.

Mă dusesem la ea în cea mai bună dispoziție. Și eu voiam s-o cunosc. Nu aveam nici cea mai mică intenție negativă.

Nu m-așteptam la una ca asta. Nu mi s-a mai întâmplat. Mă privea ca și cum ar fi vrut să mă facă să-mi văd eul gol. Să-l văd așa cum nu l-am văzut niciodată. Asta voia. Nu știu de ce. Nu pot să pricep și pace.

SCENA 3 (*Mona, Lina*).

MONA: Nu era doar tulburat, ci mult mai mult.

Dar ce i-ai spus?

Părea terminat.

Îmi vorbea întruna de privirea ta. Eu îți cunosc privirea, dar Tony n-a suportat-o.

Ce ți-a făcut de l-ai privit așa?

Nu mă simt bine cu ceea ce s-a-ntâmplat. Mă așteptam la cu totul altceva.

M-am înșelat. Eram sigură că se va-ntâmpla contrariul. A doua oară o să meargă totul strună. O să fiu și eu de față. Poate am greșit că v-am lăsat singuri. Trebuia să fi fost și eu cu voi. A doua oară o să fiu și eu cu voi.

SCENA 41

(Spațiul cu uși mari care dau spre balcon. Întuneric. Lumina de la două abajururi se întărește încet-încet și, la un moment dat, se oprește. În trei fotolii stau Mona, Tony și Lina. Între ei, o măsuță joasă. Pe măsuță, un pistol).

MONA: Nu.

LINA: Nici eu.

MONA: Nu există motiv.

TONY: Absolut nici unul.

MONA: Nu, niciodată.

LINA: N-o vrem. Nu-i așa, Tony?

TONY: Da. Suntem bine.

LINA: Nu-i nevoie. Suntem foarte bine.

MONA: N-o să stricăm asta. Nu-i așa, Tony?

TONY: În nici un caz.

MONA: Niciodată.

LINA: Niciodată.

(*Tăcere.*)

LINA: Chiar și dac-o vrem.

MONA: N-o vrem, Lina.

LINA: Nu, n-o vrem. Dacă însă...

(*Tăcere.*)

MONA: (*Către Tony*) Nu te mai uita la el.

TONY: Ce dacă? Mă uit, doar atât.

MONA: Nu atât de mult. Te uiți prea mult. Nu atât de mult.

TONY: Îmi place să mă uit la el. Și voi vă uitați. Toți numai la el ne uităm.

MONA: Nu, eu mă uit și la tine, și la Lina, nu numai la el.

TONY: Nici eu nu mă uit numai la el. Mă uit și la tine, și la Lina.

LINA: La noi însă nu te uiți cum te uiți la el.

TONY: Voi nu sunteți ce-i el. El e el.

LINA: Adică ce?

TONY: Așa cum stă pe masa goală. Singur. Așa i se vede forma desăvârșită. Reiese mai limpede ce poate să facă de cum îl iei în mână. De cum îl strângi în palmă. Ce ești în stare să faci cu el. Ce?

MONA: Tony?

TONY: Poftim, te privesc, o dată mă uit la tine, o dată la Lina. Vă privesc. Pe voi vă privesc. Pe voi vă vreau. Pe voi vă iubesc. Numai pe voi vă vreau, numai pe voi vă iubesc. Să vă am, asta vreau. Nimic altceva. Sunt nebun după voi.

LINA: Mai spune-o o dată.

TONY: Ce?

LINA: Să vă am și nimic altceva?

TONY: Tu ai spus-o mai frumos. Mai spune-o o dată.

LINA: Să vă am și nimic altceva.

MONA: Nimic altceva, da. Nimic altceva. Asta vreau.

(*Tăcere.*)

TONY: Asta însă-i aici.

MONA: Acolo o să fie mereu.

TONY: De ce?

MONA: Nu vrei?

TONY: Să fie acolo, da.

MONA: Acolo o să fie mereu.

(*Tăcere.*)

LINA: N-o s-o facem niciodată. Să-l ia careva de-acolo.

MONA: Trebuie să fie acolo.

LINA: De ce?

MONA: Nu știu.

LINA: E-atât de-aproape.

MONA: Așa trebuie, să fie aproape. Foarte aproape. Să poți să-l iei aproape fără să fie nevoie să-ntinzi mâna. Atât de ușor. Cel mai ușor gest.

Nu există altul mai ușor. Țsta să fie cel mai ușor gest. Între el și mâna ta să nu existe nici o distanță, nici o piedică. Să-l poți lua cu cea mai mare ușurință.

LINA: Da, nu există nici o distanță, nici o piedică.

TONY: Există. Dacă n-ar exista, acum l-aș avea în mână.

MONA: Și după aia?

TONY: L-aș simți în palmă.

MONA: Și după?

TONY: L-aș strânge.

MONA: Și?

TONY: Nimic.

MONA: Poți să-l întorci și spre tine.

TONY: Nici asta nu vreau.

MONA: Nu vrei?

LINA: Nu vrea. Nici unul dintre noi nu vrea să ucidă. Nici pe noi, nici pe nimeni. Să rămână acolo unde e. N-o să-l ridice nimeni de-acolo.

(*Liniste.*)

TONY: Un tip pornește dimineața de-acasă. Abia s-a luminat de ziuă. Urcă pe motocicletă. Își pune casca. E dis-de-dimineață. Răsuflarea lui miroase încă a somn. Trupul lui are încă toată povara nopții. Înainte de a se desprinde bine-bine de somn și de noapte, a urcat pe motocicleta lui și acum gonește cu motocicleta lui. Intră în trafic. Se strecoară printre automobilele blocate cu amețitoare șerpuiuri acrobatice. Se grăbește de parc-ar aștepta ceva, de parc-ar trebui s-ajungă la ceva cât mai repede. Se-apropie de-o mașină, scoate un pistol de 45 din buzunarul gecii, ochește șoferul care stă în stânga lui, trage de trei ori, îl omoară, cotește la dreapta, se strecoară cu aceleași amețitoare șerpuiuri acrobatice printre automobilele blocate și dispare. Nimeni n-a apucat să-l vadă.

(*Tăcere. Lina se ridică, ia pistolul și iese.*)

MONA: N-a rezistat.

TONY: O să ne omoare.

MONA: Da.

TONY: Se gândește. N-o s-o facă.

MONA: Nu se gândește. O s-o facă.

(*Trece un timp.*)

TONY: De ce-ntârzie?

MONA: Acum.

(*Tăcere. Intră Lina.*)

LINA: Vă iubesc. Vreau însă să vă omor. Nu se poate să n-o vreau. Vă iubesc, dar mai mult vreau să vă omor. O să vă omor, da' pe urmă. Pe urmă. Pe urmă ce-o să fac? Cum o să trăiesc pe urmă? Cum o să trăiesc fără voi? Nu pot trăi fără voi. Cum o să trăiesc cu voi morți? Uciși. Trebuie să fac ceva pe urmă, dar nu știu ce-i acel ceva. Nu știu ce trebuie să fac pe urmă. Cum o să fiu pe urmă? Fără voi cum o să fiu? O să rămân aici, cu voi uciși. Nu pot. N-o să pot.

(*Tăcere.*)

TONY: Omoară-ne. Ce ne pasă ce-o să faci tu pe urmă? Dacă vrei, n-ai decât s-o faci, omoară-ne. Fă-o. De-aia suntem aici. Numai de-aia. Fă-o.

(*Tăcere.*)

LINA: Nimic nu vreau mai mult, da' nu pot. Nu.

(*Lasă pistolul pe masă și se-așază-n fotoliu.*)

MONA: Nimeni dintre noi nu e-n stare. De-aia suntem aici, da' uite că nici unul dintre noi nu e-n stare. E singurul lucru pe care trebuie să-l facem, dar nici unul dintre noi nu e-n stare s-o facă. De-aia suntem aici, dar nici unul dintre noi n-o să poată.

(*Tăcere.*)

TONY: Eu o s-o fac.

MONA: Ești tu-n stare?

TONY: Firește. De ce n-aș fi? Sigur că sunt.

(*Tăcere.*)

LINA: Un vânzător de mărunțișuri stătea în fața prăvăliei lui. Pe trotuar nepotu-său se juca cu alți copii. Făceau o gălăgie de mama focului. Un domn a ieșit din blocul alăturat, s-a apropiat de vânzător și l-a rugat amabil să spună nepotului și celorlalți copii să nu mai ție așa de tare, să se joace mai potolit. Vânzătorul l-a-njurat grosolan pe bărbat, s-a ridicat amenințător să-i arate că era gata să-l zvânte-n bătaie, să-l omoare în pumni. Bărbatul a plecat fără să spună nimic altceva. Apoi, după un timp, vânzătorul a închis prăvălia și s-a-ntors cu nepotul acasă. Fiica lui tocmai pune masa și ginerele căsca gura la televizor. În clipa când nepotul ieșea din baie unde se dusesese să urineze, vânzătorul l-a-mpins din nou înăuntru, a tras cheia în ușă în urma lui, i-a pus palma pe gură nepotului ca să nu ție și l-a violat. Când a terminat, nepotul s-a prăbușit pe podea sugrumat.

(*Tăcere. Tony se ridică, ia pistolul și iese.*)

Se duce să-l arunce. Da, ascultă, o să-l arunce pe fereastră. O să-l arunce atât de departe, că n-o să-l mai putem găsi. Uite, ascultă, îl aruncă. L-a aruncat. Ai auzit? Gata. Asta era. S-a terminat.

(*Tăcere. Intră Tony. Ține pistolul în mână.*)

TONY: Și una, și alta.

De ce să nu poată? Ce le-mpiedică?

Să fie și asta, și aia.

Amândouă laolaltă.

Eu nu le despart.

Nu vreau. Vreau să fie-mpreună.

Nu pot să-mi amintesc acum care-i una, care-i unul, care celălalt, o să-mi amintesc, gândul, însă ideea, gândul este că nu pot să se despartă, știu că nu pot, nu se poate, s-au născut împreună, cât există o să fie-mpreună, sunt diferiți, unul n-are nici o legătură cu celălalt, sunt atât de diferite încât nu se suportă unul pe celălalt, nu se poate însă să se despartă, nu se poate să trăiască separat, nu se poate să se-ntâmpnească una ca asta.

(*Lasă pistolul pe masă și se-așază. Tăcere.*)

MONA: Nici eu nu-mi aduc aminte care e. Tu, Lina, ți-amintești?

(*Tăcere.*)

Toată seara l-a-ngrijit pe tatăl ei. l-a spus povestea pe care i-o spune-n fiecare seară, au râs de aceeași glumă de care râdeau în fiecare seară, apoi l-a-ntors pe cealaltă parte, l-a acoperit, a stins lumina și l-a lăsat să doarmă, după ce l-a sărutat de mai multe ori pe frunte. Când a ieșit din camera tatălui ei, n-a intrat într-a ei. Așa cum era-mbrăcată, fără să se schimbe, a deschis ușa de la intrare și-a coborât în stradă. A început să umble aiurea, fără țintă. Umbla fără să știe unde se duce, fără să aibă în minte vreun loc unde să se ducă. Se oprea doar când vedea pe cineva deschizând mașina. Se oprea și-l privea. Simțea nevoia să se-apropie de el și să-i ceară s-o ia cu el. S-o ducă acolo unde s-ar duce el. Oriunde s-ar fi dus. N-avea importanță unde se ducea. S-ar fi dus cu el oriunde s-ar fi dus el, n-avea decât să se ducă unde poftea, unde voia el. Doar îi privea. N-avea curajul să se apropie. Îi vedea intrând în automobilele lor și plecând. Doar atât făcea. Îi privea plecând. Apoi mai stătea un pic în loc. Pe urmă pleca și ea. Asta s-a-ntâmplat de multe ori. A văzut pe mulți deschizând mașinile, intrând în ele și plecând. N-a îndrăznit niciodată să se apropie de vreunul și să-i ceară s-o ia cu el. Continua să umble fără să știe încotro merge, știa însă ce voia. S-o ia careva cu el acolo unde se ducea acesta, oriunde ar fi fost locul acela. A umblat așa fără țintă ore în șir, trecuse demult de miezul nopții, se făcuse aproape cinci dimineața. Înainte ca ea să-l privească, își dădu seama c-o privea cineva. Se pregătea să deschidă mașina, dar stătea-n loc și-o privea. În lumina slabă desluși zâmbetul lui. Îi zâmbea, ca și cum i-ar fi spus să se-apropie. Se-apropie și, înainte de a apuca să se gândească să-i vorbească, îi făcu semn să urce-n mașină. Urcă, apoi urcă și el. Porniră. Mașina gonia atât de repede încât în câteva minute ieșiră pe șoseaua de centură, unde el prinse viteză și mai mare. Nu-și vorbeau. Nu-l întrebă unde merg. Nu întrebă nimic. Nu era nevoie. Din când în când, se priveau și-și zâmbeau. Plecau împreună. Era limpede că vor continua așa împreună. La nesfârșit.

(Tăcere. Mona ia pistolul și-l ține strâns la piept. Tăcere.)

LINA: N-aștept pe nimeni. N-o să vină nimeni.

(Tăcere.)

TONY: Nimeni.

(Tăcere.)

Orice-i nevoie, aici.

(Tăcere.)

LINA: Nimic pierdut.

TONY: Nimic.

TONY: Orice iei, aici.

LINA: Nimeni nu pleacă.

TONY: Nimeni. Aici.

LINA: Orice cauți.

MONA: Da. Aici.

(Lasă pistolul pe masă.)

LINA: Nimic pierdut.

(Zâmbesc.)